

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Мишелова тајна...

(23)

– Не плачи, драга, све ће се лепо завршити. Ја сам сигурна да те Мишел воли. Па то се одмах види. Знала сам то још првог дана, чим сам га угледала.

Ани је спустила руке у крило и подигла своје сузне трепавице. Питала је кроз сузе:

– Зар збиља мислиш да ме воли?

– Уверена сам у то. Његови погледи су га одали. Ухватила сам га толико пута како те посматра крадом, како те љуби очима. Мишел је диван младић. Да нисам заљубљена у Андреа, осећам да бих могла још само њега да волим. Тако је добар и мио. И леп. Ви ћете заиста бити диван пар.

Извадила је марамицу и обрисала сузе на лицу своје пријатељице, милујући је нежно по бујној коси. Нова мисао обузе је сву:

– Кажеш да нешто крије од тебе... Можда сам ја томе крива.

– Ти?! – зачудила се Ани.

Мими је плеснула рукама и узвикнула:

– Па наравно, сигурно ће то бити.

– Говори, ма говори већ једном! – нестрпљиво се вртела на свом месту Ани.

– Он верује да си ти ја, а ја ти! Мисли да си ти маркиза. Мени се допала та игра и ја сам га стално одржавала у том уверењу. Ако је сиромаш, онда се сигурно плаши твога, односно мога богатства. Замисли, није лако једном сиромашном младићу да запроси кћер једног маркиза, најбогатијег поседника у овоме крају, акционара толиких предузећа, чувеног банкара, вишеструког милионера.

Ани је снажно стегнула руку своје пријатељице и промуцала:

– Збиља, можда је заиста то. Али ја сам још више крива него ти. Још првог дана, на друму, поверовао је да сам ја маркиза. Затим, сутрадан, сећаш ли се, отишао је у том уверењу из замка. Мене је та игра забављала као и тебе, али само у почетку нашега познанства. Нисам ништа слутила колико је то важно и како ће значајну улогу одиграти у нашим доцнијим односима. Кад ми је постао драг покушала сам да му објасним забуну, али никако нисам имала повољну прилику за то. Он заиста верује да сам ја маркиза. Ох, Боже, ако је заиста због тога тако ћутљив и повучен у себе онда смо обе грдно погрешиле.

Пријатељице су ћутале, дубоко замишљене, загрљене. Из замка допре до њих снажан узвик:

– Ани, где си... Ани...

– Ево ме, папа!

– Ходи овамо брзо!

Мими је устала, пољубила своју другарицу и отрчала ка замку.

Ани је окренула леђа базену и наслонила се на своја колена. Предала се потпуно мислима. Можда је Мими била у праву. То је био могућан разлог, али она је у дну срца осећала да је нешто друго по среди. За ово кратко време она је сувише добро упознала Мишела. Ма да није знала о њему, запазила је да је веома енергичан, истрајан, смео и карактеран. Ако је заиста воли, и она у то више није сумњала, била је уверена да не би презао пред њеним богатством и друштвеним положајем. Он је тако добро васпитан, толико интелигентан, да свакако припада бољем друштву. Неко други би се можда још и устезао, али Мишел не. Нешто друго је по среди, нешто дубље, нека тајна која га је морила. Али шта је то? Узалуд је размишљала по целу ноћ о томе. Била је то загонетка коју она није могла да реши.

Још нешто је бринуло. Није ништа знала о њему. Нити је досада мислила на то. Али Мими јој је скренула пажњу, однела јој мисли новим правцем. Смешно је, мислила је, али она, ето, не зна чак ни како се Мишел презива! Рекао је да се зове Мишел и сви су га тако звали. Свакако има још неко име, али никада о томе није говорио. Чиме се занима, да ли студира или је чиновник у некој банци, или трговац? Ко су му родитељи? Одакле је родом?

Ново питање је испуни грозом. Да није можда ожењен? Стресла се као у грозници. То би заиста било страшно. Можда је дошао на неколико дана да се опорави у овом малом селу близу Париза. Упознао је њу и заљубио се. Зар није чудно да одлази изненада и не враћа се по неколико дана, а при повратку не говори ни речи, где је био и шта је радио!

Одбацила је ту мисао, али се упорно враћала на њу. Знала је да више неће имати мира. Сумња ће је прогањати као зла коб, уништиће јој живот и спокојство.

За ово кратко време, откако је упознала Мишела, прошла је кроз сва искушења прве љубави. Није ни слутила да је љубав тако драматична, да изазива тако чудна узбуђења, да срце час трепери као лист на ветру, час се растрза од сумње, скупља од бола, пламти од чежње, опија се љубављу.

Она је примила Мишелово друштво као разоноду на летовању. Ма да јој је био симпатичан на први поглед, није слутила да ће га заволети. Није ни сама знала како се то догодило. Виђали су се сваки дан, излазили заједно, шетали се кроз шуму, држећи се за руке као деца, веслали по реци, играли тенис, правили дуже излете аутом у најближу околину, навикли се тако једно на другог, да су јој дани изгледали празни, када га није било, а то се дешавало само онда, када је одлазио на свој тајанствен пут у Париз.

Кад су се возили чамцем по бистрим таласима Сене, док се месец огледао у немирним таласима, она је, кад ју је ухватио за руку и лако привукао себи, осетила да га воли. Затворила је очи и сва се предала том сазнању, које је испуњавало потпуном срећом. Да јој је у том тренутку рекао да скоче заједно у воду, учинила би то без размишљања, не оклевајући, јер би јој и смрт била слатка у његовом наручју.

Срце јој је немирно ударало испод танке, беле блузе, груди јој се бурно надимале од узбуђења, нека пријатна језа сливала јој се телом. Сва је била малаксала, прожета чежњом, румена од чудног блаженства, које ју сасвим обузимало.

С узбуђењем је помишљала на те тренутке. Зар има нечег лепшег од сазнања да волимо некога, свим бићем, свом душом. Њено, мало, нежно срце проговорило је у том моменту гласно, спонтано, први пут у њеном младом животу.

А кад је отворила очи он више није био поред ње. Веслао је махнито, стиснутих зуба, спуштене главе, изливајући сав свој бес у снажне замахе весла.

Своју љубав, која је тако неочекивано обасјала њену душу, није поверила све до данас чак ни Мими, својој верној пријатељици. Она и Мими познавале су се одавно, од првих дана проведених у пансионату. Кад ју је отац довео била је још сасвим млада. Тек што је свршила четврти разред гимназије. Њен отац, угледни београдски банкар, у годинама, али још жељан живота, заљубио се и оженио по други пут, јер јој је мајка умрла док је била сасвим мала. Маћеха је није волела највише због тога, што није могла да поднесе да има тако одраслу ћерку. Зато су одлучили да је пошаљу у неки пансионат. Као француски ђак, њен отац је сматрао да је најбоље да је одведе у Француску, да тамо још боље савлада језик и добије потпуно васпитање једне младе, отмене даме. Тако су једнога дана осванули у Паризу. Отац се распитао код својих пријатеља и на њихов предлог довео је у пансионат Сен Назер. Растанак је био дирљив, јер они су се много волели. Отац је обожавао и тешка срца одвојио се од ње. Обећао је да ће ускоро доћи и заиста је дошао после неколико месеци. Имао је посла у Паризу и свратио је до своје миљенице да је обиђе. Одвео је у Париз и тамо су провели недељу дана, најсрећнијих у њеном животу. Отац је водио у зоолошки врт, у Луна парк, возили су се на рингишпилу, дрхтали у „возу смрти“, пели се на „смртоносну кулу“, јели медене колаче и смејали се од срца глупим шалама клонова у циркусу.

Отац је водио у позориште и биоскоп и купио јој пуно лепих ствари, нове хаљине, чарапе, капут од крзна и дивну велику лутку, коју чува још и данас као најлепшу успомену на детињство.

Сећала се као да је јуче било, шетала је вртом. који се пружао иза зграде пансионата, газећи по шљунку између бокора ружа, удишући раширених ноздрва њихов опојни мирис. Осећала се тако усамљена и напуштена. Тек неколико дана налазила се у пансионату и још се није добро упознала, са својим другарицама. Иза једног дрвета чула је пригушен шум и када се окренула угледала је бледу, девојчицу, с дугом црном косом и красним, крупним очима. Држала је у руци велику лопту и љутито шапутала мрштећи се пркосно:

– Иди од мене, не дам ти лопту!

Поред ње стајала је једна друга девојчица, снажна као какав мушкарац, старија бар две године, с рукама испруженим напред, трудећи се да одузме лопту својој другарици.

– Ако је не даш, ја ћу ти је отети! – говорила је набусито девојчица и насрнула на своју другарицу. Отимале су се тако једно време, гушајући се и стењући.

Видећи да ће изгубити мала, слабачка девојчица пропела се изненада на прсте и бацила лопту високо, с намером да је пребаци преко зида, само да је њена ратоборна другарица не би од ње отела.

Али она је била исувише слаба да би лопту бацила тако високо и далеко. Лопта је полетела у ваздух и ударила посред лица наставницу која се баш у том тренутку појавила на стази. Ударац је био неочекиван и наставница се уплашено тргла, узвикнувши. Окренула се љутито око себе тражећи кривца. Угледала је њих две како стоје поред дрвета, јер је трећа девојчица, када је видела шта се догодило, побегла у жбуње.

– Која је од вас две то урадила?

Наставница је стајала пред њима стегнутих песница, веома љута и намргођена. Бледа девојчица је задрхтала од страха и уперила своје црне зенице молећиво ка другарици која је стајала поред ње.

Она се није дуго премишљала. Иступила је један корак напред и скрушено признала:

– Ја сам госпођо.

– Свега сте неколико дана овде, па већ реметите ред својим несташлуцима. Бићете зато кажњени Сутра ћемо ићи на излет без вас. О томе ћу одмах извести госпођу управитељицу.

Управитељица је одобрила казну коју је наставница предложила и прочитала новој ученици лекцију о добром понашању. Затим је отпустила.

После ручка она се попела одмах у своју собу, легла је на диван и загледала се у таваницу. Казна је није ни мало љутила. Излет је није привлачио као ни друге разоноде у пансионату, јер се сећала туђа у овој средини и жалила је за кућом и својим другарицама. Одједанпут, отворила су се врата и слаба, бледа девојчица упала је у собу. Затворила је врата и стајала непомично зурећи у под. Била је тужна и само што није бризнула у плач. Она се сажалила на њу и привукла је себи нежним покретом. Девојчица је почела да плаче, ридајући гласно, тресући раменима, кријући уплакано лице на грудима своје заштитнице.

Пустила је да се исплаче, а затим јој је обрисала сузе и запитала:

– Како се зовеш?

– Анабела. А ти?

– Милица.

– Па то је страно име. Ти ниси Францускиња?

– Нисам ја сам Српкиња, из земље која је врло далеко одавде.

– Зваћу те Мими, хоћеш ли?

– Какогод хоћеш.

Анабела је збуњено чупкала крајеве од своје хаљинице кад је тихо прошапутала:

– Било је лепо од тебе што си примила на себе моју кривицу. Ја сам се била толико уплашила.

– Ништа за то, казна ми чак прија. И онако се нисам радовала излету

– Ни ја не волим излете. Хоћеш ли да останем код тебе. Бићемо саме и играћемо се до миле воље.

– Али они ће те тражити. Излет је обавезан за све. Мораш да идеш.

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Mišelova tajna...

(23)

– Ne plači, draga, sve će se lepo završiti. Ja sam sigurna da te Mišel voli. Pa to se odmah vidi. Znala sam to još prvog dana, čim sam ga ugledala.

Ani je spustila ruke u krilo i podigla svoje suzne trepavice. Pitala je kroz suze:

– Zar zbilja misliš da me voli?

– Uverena sam u to. Njegovi pogledi su ga odali. Uхватила sam ga toliko puta kako te posmatra kradom, kako te ljubi očima. Mišel je divan mladić. Da nisam zaljubljena u Andrea, osećam da bih mogla još samo njega da volim. Tako je dobar i mio. I lep. Vi ćete zaista biti divan par.

Izvadila je maramicu i obrisala suze na licu svoje prijateljice, milujući je nežno po bujnoj kosi. Nova misao obuze je svu:

– Kažeš da nešto krije od tebe... Možda sam ja tome kriva.

– Ti?! – začudila se Ani.

Mimi je pljesnula rukama i uzviknula:

– Pa naravno, sigurno će to biti.

– Govori, ma govori već jednom! – nestrpljivo se vrtela na svom mestu Ani.

– On veruje da si ti ja, a ja ti! Misli da si ti markiza. Meni se dopala ta igra i ja sam ga stalno održavala u tom uverenju. Ako je siromah, onda se sigurno plaši tvoga, odnosno moga bogatstva. Zamisli, nije lako jednom siromašnom mladiću da zaprosi kćer jednog markiza, najbogatijeg posednika u ovome kraju, akcionera tolikih preduzeća, čuvenog bankara, višestrukog milionara.

Ani je snažno stegnula ruku svoje prijateljice i promucala:

– Zbilja, možda je zaista to. Ali ja sam još više kriva nego ti. Još prvog dana, na drumu, poverovao je da sam ja markiza. Zatim, sutradan, sećaš li se, otišao je u tom uverenju iz zamka. Mene je ta igra zabavljala kao i tebe, ali samo u početku našega poznanstva. Nisam ništa slutila koliko je to važno i kako će značajnu ulogu odigrati u našim docnijim odnosima. Kad mi je postao drag pokušala sam da mu objasnim zabunu, ali nikako nisam imala povoljnu priliku za to. On zaista veruje da sam ja markiza. Oh, Bože, ako je zaista zbog toga tako ćutljiv i povučen u sebe onda smo obe grdno pogrešile.

Prijateljice su ćutale, duboko zamišljene, zagrljene. Iz zamka dopre do njih snažan uzvik:

– Ani, gde si... Ani...

– Evo me, papa!

– Hodi ovamo brzo!

Mimi je ustala, poljubila svoju drugaricu i otrčala ka zamku.

Ani je okrenula leđa bazenu i naslonila se na svoja kolena. Predala se potpuno mislima.

Možda je Mimi bila u pravu. To je bio mogućan razlog, ali ona je u dnu srca osećala da je nešto drugo po sredi. Za ovo kratko vreme ona je suviše dobro upoznala Mišela. Ma da nije znala o njemu, zapazila je da je veoma energičan, istrajan, smeo i karakteran. Ako je zaista voli, i ona u to više nije sumnjala, bila je uverena da ne bi prezao pred njenim bogatstvom i društvenim položajem. On je tako dobro vaspitan, toliko inteligentan, da svakako pripada boljem društvu. Neko drugi bi se možda još i ustezao, ali Mišel ne. Nešto drugo je po sredi, nešto dublje, neka tajna koja ra je morila. Ali šta je to? Uzalud je razmišljala po celu noć o tome. Bila je to zagonetka koju ona nije mogla da reši.

Još nešto je brinulo. Nije ništa znala o njemu. Niti je dosada mislila na to. Ali Mimi joj je skrenula pažnju, odnela joj misli novim pravcem. Smešno je, mislila je, ali ona, eto, ne zna čak ni kako se Mišel preziva! Rekao je da se zove Mišel i svi su ga tako zvali. Svakako ima još neko ime, ali nikada o tome nije govorio. Čime se zanima, da li studira ili je činovnik u nekoj banci, ili trgovac? Ko su mu roditelji? Odakle je rodom?

Novo pitanje je ispuni grozom. Da nije možda oženjen? Stresla se kao u groznici. To bi zaista bilo strašno. Možda je došao na nekoliko dana da se oporavi u ovom malom selu blizu Pariza. Upoznao je nju i zaljubio se. Zar nije čudno da odlazi iznenada i ne vraća se po nekoliko dana, a pri povratku ne govori ni reči, gde je bio i šta je radio!

Odbacila je tu misao, ali se uporno vraćala na nju. Znala je da više neće imati mira. Sumnja će je proganjati kao zla kob, uništiće joj život i spokojstvo.

Za ovo kratko vreme, otkako je upoznala Mišela, prošla je kroz sva iskušenja prve ljubavi. Nije ni slutila da je ljubav tako dramatična, da izaziva tako čudna uzbuđenja, da srce čas treperi kao list na vetru, čas se rastrza od sumnje, skuplja od bola, plamti od čežnje, opija se ljubavlju.

Ona je primila Mišelovo društvo kao razonodu na letovanju. Ma da joj je bio simpatičan na prvi pogled, nije slutila da će ga zavoleti. Nije ni sama znala kako se to dogodilo. Viđali su se svaki dan, izlazili zajedno, šetali se kroz šumu, držeći se za ruke kao deca, veslali po reci, igrali tenis, pravili duže izlete autom u najbližu okolinu, navikli se tako jedno na drugog, da su joj dani izgledali prazni, kada ga nije bilo, a to se dešavalo samo onda, kada je odlazio na svoj tajanstven put u Pariz.

Kad su se vozili čamcem po bistrim talasima Sene, dok se mesec ogledao u nemirnim talasima, ona je, kad ju je uhvatio za ruku i lako privukao sebi, osetila da ga voli. Zatvorila je oči i sva se predala tom saznanju, koje je ispunjavalo potpunom cpećom. Da joj je u tom trenutku rekao da skoče zajedno u vodu, učinila bi to bez razmišljanja, ne oklevajući, jer bi joj i smrt bila slatka u njegovom naručju. Srce joj je nemirno udaralo ispod tanke, bele bluze, grudi joj se burno nadimale od uzbuđenja, neka prijatna jeza slivala joj se telom. Sva je bila malaksala, prožeta čežnjom, rumena od čudnog blaženstva, koje ju sasvim obuzimalo.

S uzbuđenjem je pomišljala na te trenutke. Zar ima nečeg lepšeg od saznanja da volimo nekoga, svim bićem, svom dušom. Njeno, malo, nežno srce progovorilo je u tom momentu glasno, spontano, prvi put u njenom mladom životu.

A kad je otvorila oči on više nije bio pored nje. Veslao je mahnito, stisnutih zuba, spuštene glave, izlivajući sav svoj bes u snažne zamahe vesla.

Svoju ljubav, koja je tako neočekivano obasjala njenu dušu, nije poverila sve do danas čak ni Mimi, svojoj vernoj prijateljici. Ona i Mimi poznavale su se odavno, od prvih dana provedenih u pansionatu. Kad ju je otac doveo bila je još sasvim mlada. Tek što je svršila četvrti razred gimnazije. Njen otac, ugledni beogradski bankar, u godinama, ali još željan života, zaljubio se i oženio po drugi put, jer joj je majka umrla dok je bila sasvim mala. Maćeha je nije volela najviše zbog toga, što nije mogla da podnese da ima tako odraslu ćerku. Zato su odlučili da je pošalju u neki pansionat. Kao francuski đak, njen ogac je smatrao da je najbolje da je odvede u Francusku, da tamo još bolje savlada jezik i dobije potpuno vaspitanje jedne mlade, otmene dame. Tako su jednoga dana osvanuli u Parizu. Otac se raspitao kod svojih prijatelja i na njihov predlog doveo je u pansionat Sen Nazer. Rastanak je bio dirljiv, jer oni su se mnogo voleli. Otac je obožavao i teška srca odvojio se od nje. Obećao je da će uskoro doći i zaista je došao posle nekoliko meseci. Imao je posla u Parizu i svratio je do svoje miljenice da je obiđe. Odveo je u Pariz i tamo su proveli nedelju dana, najsrećnijih u njenom životu. Otac je vodio u zoološki vrt, u Luna park, vozili su se na ringišpilu, drhtali u „vozu smrti“, peli se na „smrtonosnu kulu“, jeli medene kolače i smejali se od srca glupim šalama klovnova u cirkusu.

Otac je vodio u pozorište i bioskop i kupio joj puno lepih stvari, nove haljine, čarape, kaput od krzna i divnu veliku lutku, koju čuva još i danas kao najlepšu uspomenu na detinjstvo.

Sećala se kao da je juče bilo, šetala je vrtom. koji se pružao iza zgrade pansionata, gazeći po šljunku između bokora ruža, udišući raširenih nozdrva njihov opojni miris. Osećala se tako usamljena i napuštena. Tek nekoliko dana nalazila se u pansionatu i još se nije dobro upoznala, sa svojim drugaricama. Iza jednog drveta čula je prigušen šum i kada se okrenula ugledala je bledu, devojčicu, s dugom crnom kosom i krasnim, krupnim očima. Držala je u ruci veliku loptu i ljutito šaputala mršteći se prkosno:

– Idi od mene, ne dam ti loptu!

Pored nje stajala je jedna druga devojčica, snažna kao kakav muškarac, starija bar dve godine, s rukama ispruženim napred, trudeći se da oduzme loptu svojoj drugarici.

– Ako je ne daš, ja ću ti je oteti! – govorila je nabusito devojčica i nasrnula na svoju drugaricu. Otimale su se tako jedno vreme, gušajući se i stenjući.

Videći da će izgubiti mala, slabačka devojčica propela se iznenada na prste i bacila loptu visoko, s namerom da je prebaci preko zida, samo da je njena ratoborna drugarica ne bi od nje otela.

Ali ona je bila isuviše slaba da bi loptu bacila tako visoko i daleko. Lopta je poletela u vazduh i udarila posred lica nastavicu koja se baš u tom trenutku pojavila na stazi. Udarac je bio neočekivan i nastavnica se uplašeno trgla, uzviknuvši. Okrenula se ljutito oko sebe tražeći krivca. Ugledala je njih dve kako stoje pored drveta, jer je treća devojčica, kada je videla šta se dogodilo, pobegla u žbunje.

– Koja je od vas dve to uradila?

Nastavnica je stajala pred njima stegnutih pesnica, veoma ljuta i namrgođena. Bleda devojčica je zadrhtala od straha i uperila svoje crne zenice molećivo ka drugarici koja je stajala pored nje.

Ona se nije dugo premišljala. Istupila je jedan korak napred i skrušeno priznala:

– Ja sam gospođo.

– Svega ste nekoliko dana ovde, pa već remetite red svojim nestašlucima. Bićete zato kažnjeni Sutra ćemo ići na izlet bez vas. O tome ću odmah izvestiti gospođu upraviteljicu.

Upraviteljica je odobrila kaznu koju je nastavnica predložila i očitila novoj učenici lekciju o dobrom ponašanju. Zatim je otpustila.

Posle ručka ona se popela odmah u svoju sobu, legla je na divan i zagledala se u tavanicu. Kazna je nije ni malo ljutila. Izlet je nije privlačio kao ni druge razonode u pansionatu, jer se sećala tuđa u ovoj spedini i žalila je za kućom i svojim drugaricama. Odjedanput, otvorila su se vrata i slaba, bleđa devojčica upala je u sobu. Zatvorila je vrata i stajala nepomično zureći u pod. Bila je tužna i samo što nije briznula u plač. Ona se sažalila na nju i privukla je sebi nežnim pokretom. Devojčica je počela da plače, ridajući glasno, tresući ramenima, krijući uplakano lice na grudima svoje zaštitnice.

Pustila je da se isplače, a zatim joj je obrisala suze i zapitala:

– Kako se zoveš?

– Anabela. A ti?

– Milica.

– Pa to je strano ime. Ti nisi Francuskinja?

– Nisam ja sam Srpkinja, iz zemlje koja je vrlo daleko odavde.

– Zvaću te Mimi, hoćeš li?

– Kakogod hoćeš.

Anabela je zbunjeno čupkala krajeve od svoje haljinice kad je tiho prošaputala:

– Bilo je lepo od tebe što si primila na sebe moju krivicu. Ja sam se bila toliko uplašila.

– Ništa za to, kazna mi čak prija. I onako se nisam radovala izletu

– Ni ja ne volim izlete. Hoćeš li da ostanem kod tebe. Bićemo same i igraćemo se do mile volje.

– Ali oni će te tražiti. Izlet je obavezan za sve. Moraš da ideš.

(Nastaviće se)